

60. møde.

Tirsdag den 23. februar kl. 14.

Formanden: Det er min tunge pligt at meddele folketinget, at Danmarks statsminister, folketingsmand *H. C. Hansen*, er afgået ved døden.

Vi vidste, da hans sygdom skærpedes ved den tid, hvor den burde have været i aftagende, at hans tilstand var alvorlig; men vi håbede så længe, vi turde, og så måtte vi alligevel til slut gøre os fortrolige med, at en livsgerning var tilendebragt.

H. C. Hansens politiske interesse begyndte tidligt, og den var allerede i de helt unge år så intens, at han på naturlig måde voksede ind i de tillidshverv, som førte ham frem i forreste række i dansk politik. Han havde let ved at tilegne sig det for hans arbejde nødvendige stof, og han kunne uden vanskelighed forme det til gode indlæg og rammende replikker både i tale og skrift. Han stræbte dog først og fremmest efter at anvende det, som han tilegnede sig, i et opbyggende arbejde.

Det betød ikke, at *H. C. Hansen* var en aladdintype, der kom halvvejs legende til sine resultater. Han arbejdede sig frem til dem, og han arbejdede flittigt og metodisk. Han erhvervede sig en omfattende politisk, historisk og nationaløkonomisk viden, og han glemte ikke, at en dansk politiker, der i videste forstand vil tjene sit land, både må kende og forstå de økonomiske og politiske forhold, der hersker i de lande, som vort land og vore erhverv må have samarbejde og samhandel med.

For at blive i stand til at kunne honorere også dette krav skaffede han sig den nødvendige tid til at lære et par af hovedsprogene så grundigt, at han kunne deltage aktivt og selvstændigt i de for vort land nødvendige og vigtige internationale forhandlinger og konferencer. Vi skal kende en politikers arbejdsvilkår for helt at kunne forstå, hvor megen selvdisciplin det var nødvendigt at have for at gennemføre en sådan ekstrauddannelse midt i en organisationsmæssig og politisk udvikling.

En mand, der så bevidst og så systematisk arbejdede sig frem til sin position, kunne altså ikke kaldes en aladdintype; men hans særegne evner gjorde det ofte til det helt selvfølgelige, at netop han skulle være lederen. Han havde den sikre tro på sig selv, der, fordi den var et helstøbt menneskes naturlige væremåde, skabte tillid til ham i vide kredse. Også denne tillid følte som noget umiddelbart indlysende, der ikke fordrede en forklaring.

Det er disse *H. C. Hansens* karaktertræk, vi må kende for at kunne forstå, hvorfor det var så selvfølgeligt, at han blev betroet stadig mere krævende opgaver.

Det kunne være tilfældigt, at han blev forbundssekretær i DSU kun 23 år gammel; men det var ikke tilfældigt, at DSU fire år senere valgte ham til forbundsformand, og det var heller ikke tilfældigt, at han i 1935 blev formand for de unge socialdemokraters internationale organisation. De ungdomsledere, som valgte ham, vidste allerede dengang, at han havde det udsyn og den kombinationsevne, der er nødvendig for at nå resultater ud over landegrænserne.